

циалистъ; сухъ, по-сухъ отъ сахарската пустъня за грамадната масса отъ читателитѣ, които постоянно растяхъ за „Наука“. Трѣбваше въ тая сахара отъ учени термини и равни разсѣждения едно зелено оазисче, съ бистро изворче, съ нѣколко пойни птички, дѣто да си почине ума на кervанана читателитѣ, дѣто да привлѣче вниманието му прохладната сѣнка...

Липсваше беллетристика! По реда си — тя отиваше най-напрѣдъ, въ първата кола...

Потърсихме.

Нѣмахме.

К. Величковъ готвеше повѣсть отъ въстанието („Жертви и Отмъщение“), но той не пожела да я даде прѣди да я довърши.

А врѣмето не чакаше. Печатницата искаше ръкописъ и двѣтѣ хиледи абонати спечелени съ първитѣ книжки на „Наука“, ожидахъ нетърпеливо да получатъ въ края на мѣсеца петата.

Поканихъ мене, но азъ нѣмахъ нищо готово: ни ръкописъ, ни сюжетъ. При това, въ първа, втора и трета книжка бѣхъ печаталъ *Неотдавна*: желателно бѣше да дохаждатъ нови имена въ началото на книжкитѣ. Българитѣ се боѣтъ отъ монотонията.

Покойний Караджовъ, членъ на редакционния комитетъ, се обѣща да прѣведе единъ хубавъ расказъ отъ чешския писателъ. Светополкъ Чеха, и да го донесе на сутренъта.

Ний се успокоихме.

На заранъта той ми събѣщи въ Постоянний Комитетъ че неможе нищо да стори, поради други припрѣни работи.